

'Een unieke blik op een van
de meest mysterieuze schepen
uit de geschiedenis.'

– Sarah McCoy, auteur van
De bakkersdochter

Een brug over de oceaan

Vlak na de Tweede Wereldoorlog
reizen twee oorlogsbruiden naar
hun nieuwe leven in Amerika.

SUSAN MEISSNER

ROMAN

RMS Queen Mary
Southampton, Engeland
mei 1936

De middagzon hangt laag en roze tussen de wolken die de haven omsluiten en het promenadedek in een zachte gloed hullen. Op de pier speelt de fanfare een opgewekt deuntje terwijl passagiers aan het begin van het gangboord afscheid nemen. Mannen met camera's vechten om het beste plekje om ons uit het dok te zien wegvaren.

Vandaag is anders dan alle andere dagen. Ik voel het verschil overal om me heen. Er staat iets te gebeuren.

Ik bekijk iedereen die aan boord gaat, maar niemand besteedt aandacht aan mij. Ze weten niet dat ik hier ben en verstijven dus niet onder mijn aanraking, steken hun handen niet naar me uit en kijken me niet met grote schrikogen aan. Ze stromen het dek op, vrolijk en zorgeloos, en steken opgetogen hun hand uit naar de glazen champagne die stewards in witte jassen aanbieden.

Ik zweef tussen hen door. Ongezien. Onopgemerkt.

Maar dan ademt een vrouw met pauwenveren op haar hoed opeens diep in als ik om haar heen wervel, alsof ze mijn geur heeft opgevangen en erdoor betoverd is. Geïntrigeerd blijf ik hangen. Haar ogen worden groot van verrassing, terwijl ze haar handen om de reling aan bakboord vouwt.

'Waar ben je?' fluistert de vrouw, zo zacht dat het bijna een schietgebedje lijkt.

Ze praat met me. Voelt mijn aanwezigheid. Ze is de eerste. Ik wist niet dat dit mogelijk was.

'Niet bang zijn,' zegt ze. 'Waar ben je?'

Ik kom dichterbij. 'Hier,' wil ik antwoorden.

'Wil je me je naam verklappen?' vraagt ze vriendelijk.

O ja, dat wil ik heel graag. Maar ik kan het niet.

'Ben je hier al langer?' vraagt ze.

Ik weet niet wat ik daarop moet antwoorden. En die gedachte verontrust me.

'Het is al goed, je kunt me vertrouwen,' zegt ze geruststellend.

Ik wil wel, maar aarzel. Haar vragen maken me nerveus. Een andere vrouw, met rood haar en gehuld in een tweedjas, komt dichterbij. Er trekt een bezorgde blik over haar gezicht als ze naar de vrouw met de pauwenhoed kijkt.

'Met wie ben je in vredesnaam aan het praten?' vraagt deze nieuwe vrouw.

De pauwenvrouw schrikt. Haar blik schiet rond, alsof ze denkt dat ik er vanwege deze onderbreking gelijk vandoor zal gaan.

Integendeel, ik kom nog dichterbij. De zijden veren op haar hoed wuiven als zeegras onder water als ik dat doe. Ze opent vol ontzag haar mond en wankelt even.

'Alles in orde?' vraagt de roodharige vrouw, en ze pakt haar arm.

'Niks aan de hand.' De vrouw met de pauwenhoed heeft haar evenwicht hervonden.

'In vredesnaam, zeg me dat hier geen geesten zitten!' De roodharige praat alsof haar kaken aan elkaar zijn genaaid en ze haar woorden tussen haar tanden door moet uitspugen. *'Dit schip is gloednieuw!'*

'Niet echt. Er waren jaren nodig om het te bouwen, moet je weten.'

De roodharige is nu boos. 'En ik maar denken dat je voor dat soort dingen op dit schip veilig zou zijn,' moppert ze.

'Maar ik ben ook veilig. Deze heeft geen kwaad in de zin, hoor.'

'Hoe weet jij dat nou?' bijt de vrouw haar toe.

'Dat weet ik gewoon. Ze is nog jong, deze. Ze weet niet hoe ze hier is beland. Misschien is ze wel helemaal alleen, de stakker.'

Ik schiet gelijk omhoog om over haar woorden na te denken. Hoe kan deze vrouw zo veel weten? Het verrast me. Verbluft me. Verscheurd tussen alles willen weten en niets weten. Ze voelt dat ik langzaam verdwijnt.

'Ze gaat weg,' zegt ze tegen de roodharige vrouw terwijl ze naar een plek verderop kijkt.

'Des te beter.' De roodharige manoeuvreert haar naar een steward met champagneglazen op een zilveren dienblad.

Maar zij blijft me zoeken terwijl ze van haar champagne nipt, en het

schip meert af en de loodsen trekken ons uit het dok.

Ik wil bij deze vrouw blijven, want ze heeft tot mijn ziel gesproken, en toch heb ik het gevoel dat de antwoorden op haar vragen ergens anders te vinden zijn. Voorbij de herrie van de fanfares, de vliegtuigen boven hun hoofden en de juichende menigten.

Ik verdwijnt naar het punt waar de boeg naar de saffieren horizon wijst. De zee strekt zich voor me uit als een glinsterende brug die me naar de overkant wenkt, me vraagt om alles te omarmen wat ik nog niet ken.

1

San Diego, Californië
heden

De babyshower van een van haar vriendinnen was wel de laatste plek waar Brette Caslake verwacht had een geest tegen te komen.

De gazen verschijning zweefde de elegante woonkamer binnen alsof hij of zij op een briesje meedreef, precies op het moment dat de zwangere eregast haar cadeautjes begon uit te pakken. Of misschien had de geest ook wel lang voordat de gasten arriveerden al rondgehangen in de buurt van de mahoniehouten boekenkast en was het enkel het zachte windje door het open raam dat de omtrek in beweging had gezet en de randen diepte en contrast had gegeven.

Zodra Brette de geest ontwaarde, besepte ze dat ze zo dom was geweest niet genoeg op haar hoede te zijn. Je mentaal niet voorbereiden bij het betreden van een gebouw waar je nog niet eerder binnen bent geweest, was een fout die ze al een tijdje niet meer had gemaakt. De wetenschap dat het hoge appartementengebouw nieuw was, had haar in een stemming gesust waarin ze het feit had weggewuifd dat haar nekharen recht overeind waren gaan staan zodra ze binnenstapte. Ze bedacht te laat dat een gebouw niet zwaarbeladen met herinneringen hoeft te zijn voordat een geest er zijn of haar intrek in neemt. Het hoeft alleen maar gesitueerd te zijn op een plek waar het onzichtbare membraan tussen deze wereld en de volgende, heel dun is. Terwijl Brette zichzelf in stilte berispte voor haar verkeerde inschatting, beging ze een tweede – veel grotere – fout. Ze maakte oogcontact.

Toen hun blikken elkaar vonden, opende de geest – een volwassen vrouw in een pruimkleurige jurk uit een periode die Brette niet helemaal kon duiden – verrast haar mond. Brette

verwachtte al min of meer een gil door de hele kamer te horen. Geesten, in elk geval de geesten die zij tot nu toe had ontmoet, reageerden vaak net zo op iemand met haar gave, als mensen in de regel op geesten reageren: geschrokken. Er werd gegild, of angstig gehuiverd, of vol ongeloof en verbijstering gekeken. Geesten waren het niet gewend zichtbaar te zijn als ze niet gezien wensten te worden, en ze wilden niet altijd betrappt worden. Dat gevoel deelden ze met Brette. Die probeerde, sinds een desastreus voorval tijdens haar studie, iedereen die niet sterfelijk was vooral te negeren. En oogcontact mijden was de beste manier om dat te doen.

Stom, stom, stom.

Ze wendde haar blik af en richtte haar aandacht op Lindsey, die net het cadeautje opende van Brettes moeder Nadine, die een paar stoelen verderop zat. Nadine en Lindseys moeder waren sinds jaar en dag bevriend. Een koor van opgewonden uitroepen weerklonk uit de kelen van de andere vrouwen in de kamer toen Lindsey drie piepkleine gesmoke jurkjes omhoog hield in wit, geel en roze.

‘O, Nadine!’ riep Lindsey overdreven enthousiast. ‘Ik vind ze geweldig – zo schattig!’

Het etherische wezen in de hoek van de kamer verdween. Maar nog geen seconde later verscheen ze recht tegenover Brette, bijna boven op de stapel cadeaus op de salontafel. Als ze contouren en gewicht had gehad, dan zouden alle cadeaus nu voor de voeten van de gasten zijn beland. Brette had haar energie gevoeld toen de geest zich verplaatste en had snel naar de grond gekeken. Onbewust had ze daarbij een geluidje gemaakt.

Niet hier! Niet nu! had ze de geest stilletjes gesmeekt. Heel even hoopte ze dat die haar verzoek zou oppikken en haar met rust zou laten. Geesten in je hoofd waren een nachtmerrie. Ze wilden altijd wel iets. Altijd. En de helft van de tijd wisten ze zelf niet eens wat.

‘Heel graag gedaan,’ hoorde Brette haar moeder zeggen, maar ze merkte dat Nadine naar haar keek en niet naar Lindsey. Haar

moeder had dat geluidje gehoord. Net als waarschijnlijk alle anderen.

Op dat moment stak de geest een bleke hand naar Brette uit. Haar vingers verschenen aan de rand van Brettes blikveld, hoewel die nog steeds strak naar de grond keek. Ze hield haar adem in, hoewel ze wist dat de geest haar niet zou aanraken. Zij was voor de geest net zo flinterdun als de verschijning voor haar was.

Er viel een vreemde stilte toen de aandacht van alle aanwezigen naar Brette ging. Als ze haar hoofd hief, zouden de geest en zij op ooghoogte zijn en zou er geen enkele manier meer zijn om te doen of er niets aan de hand was. De nevelige entiteit voor haar straalde tenminste geen vijandigheid noch kwaadwilligheid uit, waar ze blij mee was. De verschijning was niet donker of kwaadaardig. Het was alleen maar een onrustige ziel, aardgebonden en gevangen in een dimensie die ze al een hele tijd geleden had moeten verlaten. Ongevaarlijk.

‘Alles in orde, Brette?’ vroeg haar moeder.

Ze draaide haar hoofd haar kant op en hield haar blik zo laag mogelijk. Ze legde een hand tegen haar voorhoofd. ‘Alleen een beetje hoofdpijn. Let maar niet op mij.’

De geest boog zich naar voren, eerder nieuwsgierig dan geschrokken, en Brette voelde hoe de huid op haar armen en benen warm werd, alsof er elektriciteit doorheen trok. Ze sloot haar ogen.

‘Wil je misschien een paracetamol?’ vroeg Lindsey's beste vriendin Allison, de gastvrouw van de babyshower. ‘Ik heb wel wat in de keuken.’

Brette knikte, haar ogen nog dicht. ‘Ja, graag.’

Ze hoorde Allison overeind komen uit haar stoel en over de travertijnen tegels naar de keuken lopen. Brette wilde Lindsey vragen om toch alsjeblijft verder te gaan met het openen van de cadeautjes. Hoe eerder ze niet meer in het middelpunt van de belangstelling stond, hoe beter. Ze opende voorzichtig haar ogen. De geest zat nu naast haar en bestudeerde Brettes profiel,

misschien in een poging te achterhalen waarvan zij was gemaakt.

‘Laat je vooral niet door mij afleiden, jongens,’ zei Brette tegen Lindsey en ze kwam overeind van de bank om Allison te volgen. ‘Niks aan de hand. Heus.’

Terwijl ze wegliep, hoorde ze Lindseys moeder zachtjes vragen of Brette nog altijd van die vreselijke hoofdpijnaanvallen had.

‘Niet meer zo vaak,’ antwoordde haar moeder, maar de twijfel in haar woorden was duidelijk hoorbaar.

Brette voegde zich bij Allison in de keuken, maar hield haar blik strak op de grond gericht. De geest was met hen meegekomen, maar Brette keek niet naar de hoeken van de ruimte om te zien waar ze gebleven was. Ongetwijfeld zweefde ze bij het uiteinde van het granieten blad van het kookeiland, tenminste, als de elektrische lading die daarvandaan kwam niet iets anders was. Allison vulde bij de koelkast een glas met water. Ze draaide zich om en reikte het Brette aan.

‘Alsjeblieft.’

Uit een kastje boven een etagère van meerdere verdiepingen, gevuld met pastelkleurige macarons, haalde Allison een pakje paracetamol tevoorschijn. ‘Twee genoeg?’ vroeg ze terwijl ze de strip uit het pakje trok en Brette aanbood.

‘Ja, dank je.’ Ze drukte twee pillen uit de strip.

Terwijl ze de pillen in haar mond gooide, kon Brette links van zich beweging voelen. De haren op haar arm gingen recht overeind staan. Ze bracht het glas naar haar lippen, waarbij haar hand licht trilde.

‘Weet je zeker dat het wel gaat?’ vroeg Allison en kantelde haar hoofd. ‘Je kunt even op mijn bed gaan liggen, als je wilt?’

Brette zette het glas op het aanrecht en de geest schoof weer in haar gezichtsveld. Ze wist wat haar te doen stond. ‘Zodra deze aanslaan, ben ik weer helemaal de oude,’ antwoordde ze. ‘Maar dank je wel. Is er een toilet dat ik kan gebruiken?’

‘De gang door en dan de eerste deur links.’

Brette glimlachte en liep de keuken uit. Ze wist dat ze gevolgd zou worden. Op het toilet sloot ze de deur, ging met gebogen

hoofd bij de wastafel staan en wachtte. Even later was ze niet meer alleen.

Langzaam hief ze haar hoofd om in de spiegel naar de reflectie van de geest te kunnen kijken. Die zweefde achter en naast haar, nabij het zonbeschenen raam dat besprenkeld was met glinsterende spikkeltjes. Brette zag nu pas dat de geest iets in haar handen had: een babypop die eruitzag alsof ze in de jaren vijftig gemaakt was, met een stoffen romp en harde plastic armpjes en beentjes.

‘Waar is Bess?’ De geest bewoog haar mond en lippen nauwelijks, maar Brette verstond haar goed. De toon was bijna kinderlijk. Smekend. Brette was in haar 34 jaar genoeg aardgebonden entiteiten tegengekomen om te weten dat het geen enkele zin had logica van hen te verwachten. Die betekende niets voor zielen die vastzaten in een tussenwereld die niet voor hen was bedoeld, en daarom had ze lang geleden al besloten te doen alsof ze niet bestonden.

Maar met deze moest ze het gesprek wel aangaan als ze de rest van de babyshower nog wilde meemaken.

Brette liet haar blik zakken tot het middenrif van de verschijning. Ze had even nodig voor ze in die vragende ogen kon kijken.

‘Ik weet niet waar Bess is,’ fluisterde Brette, luid genoeg om gehoord te worden, maar niet zo hard dat de woonkamer het ook kon volgen. ‘Niemand hier weet dat. Je moet gaan.’

De geest wachtte even en herhaalde toen haar vraag: ‘Waar is Bess?’ Dit keer klonk het kribbiger. Vasthoudend.

Brette plaatste haar handen op het marmer van de wasbak en probeerde er kracht aan te onttrekken. Ze hief haar hoofd en keek de geest via de spiegel aan. Haar blik was strak op Brette gericht, haar ogen groot van verwachting.

‘Ik kan je niet helpen,’ zei Brette rustig maar nadrukkelijk. ‘Niemand hier kan dat. Je moet gaan.’

Zonder op een reactie te wachten, draaide Brette zich om, beende door de doorschijnende vorm en verdreef haar toen ze de deur opende.

Ze keerde terug naar een kamer vol gelukkige vrouwen,

kunsthortensia's en schaaltes met hummus en pitachips. Ze liep terug naar de bank zonder ook maar een keer achterom te kijken. Als ze de geest maar bleef negeren, dan zou die het vanzelf zat worden en vertrekken. Ze toverde een glimlach op haar gezicht toen ze weer ging zitten, en knikte even naar haar moeder dat ze heus in orde was.

Nadine glimlachte terug, maar haar ogen stonden vol vragen.

Brette wist dat het beetje respijt dat ze haar ouders had weten te ontfoutselen, nu vermoedelijk over was. Al een hele tijd waren zij zich er niet meer echt van bewust dat Brette nog altijd kon horen en voelen wat maar weinig mensen meekregen, en er waren bijna evenzoveel jaren verstreken zonder een voorval of direct contact. De laatste keer dat een geest contact met haar had gemaakt, had ze haar man Keith nog maar net ontmoet. Ze hadden in een restaurant gezeten, op hun eerste echte date nadat ze elkaar op een feestje hadden ontmoet. Het had waanzinnig veel moeite gekost om de verschijning te negeren die op de een of andere manier doorhad dat zij hem kon zien en de hele tijd boven hun hoofd danste met de vraag welke dag het was. Brette vond Keith Caslake erg leuk, en had geweten dat ze hem uiteindelijk over haar gave zou moeten vertellen als het serieuzer werd tussen hen. Maar niet op hun eerste date. Nooit op een eerste date.

'Begint het weer, Brette?' vroeg Nadine een uur later zachtjes terwijl ze voor de lift stonden te wachten die hen naar de parkeergarage zou brengen. Nadines woorden klonken zwaar van moederlijk meeleven en beschermingsdrang en alsof ze het antwoord al wist.

Brette wilde haar geruststellen dat het enkel hoofdpijn was, meer niet. Maar ze had er een bloedhekel aan tegenover de mensen die ze liefhad te moeten doen alsof ze net als ieder ander was.

'Het is nooit echt gestopt,' zei ze.

2

Nadine wachtte tot de liftdeuren dichtgingen voordat ze Brette vroeg of het spookte in Lindseys gloednieuwe appartement.

‘Nee,’ antwoordde ze, ‘volgens mij niet.’

‘Maar je zag er wel een tijdens het feestje, toch?’ Nadines blik bleef rusten op het digitale schermpje in de lift dat de verdiepingen aftelde. ‘Een geest.’

Brette had haar gave al meer dan vijf jaar niet meer in het bijzijn van haar ouders getoond. Alleen Keith wist dat ze nog altijd af en toe geesten zag – op de stoep, in gebouwen, in parken, op het strand, soms zelfs in kerken. ‘Ja.’

‘Is die... hier bij ons in de lift?’

‘Nee.’

De lift kwam zachtjes tot stilstand en de deuren zoefden open. Brette stapte naar buiten, de warme parkeergarage in.

Nadine volgde haar op de voet. ‘Ik dacht dat je misschien een manier had gevonden om ze te verdrijven. Dat hoopte ik eigenlijk.’

Brette lachte zuinig. ‘Ik wilde dat jij en pap dat dachten. Ik ben best goed geworden in doen alsof ik ze niet kan zien, maar vandaag was ik roekeloos.’

Hun schoenen tikten een galmend staccato terwijl ze over de betonnen vloer naar de auto liepen.

‘Wat wilde de geest?’ vroeg Nadine even later.

‘Doet er niet toe.’

Ze naderden haar moeders auto en Nadines hand trilde toen ze alvast op haar sleutel drukte om de portieren te openen.

‘Mam, je hoeft niet bang te zijn,’ zei Brette. ‘Dat ben ik ook niet, hoor. Ze jagen mij geen angst aan.’

Nadine hield een moment lang haar blik op de grond gericht voordat ze haar dochter aankeek. ‘Ik weet dat je niet bang bent.’

Maar haar ogen stonden bezorgd.

‘Wat dan?’

Ze haalde haar schouders op, en zelfs in de schaduw van de parkeergarage kon Brette zien dat haar moeders ogen betrand waren. ‘Het is zo’n tijd geleden sinds... sinds ik je zo heb gezien.’

‘Je hoeft je om mij geen zorgen te maken. Echt. Ik kan ermee omgaan.’ Brette liep naar de passagierskant van de auto, stapte in en liet het portier met een flinke dreun dichtvallen.

Nadine opende het andere portier en kroop achter het stuur. Ze zei niets en stak de sleutel in de ontsteking.

Het geluid van de motor weerkaatste tegen het lage plafond van de parkeergarage. Even later kwamen ze boven in een zon-overgoten straat in San Diego’s Little Italy.

‘Weet Keith dat je ze nog steeds ziet?’ vroeg haar moeder terwijl ze Cedar Avenue op draaide.

‘Hij vraagt er niet echt naar, en ik wil niet dat hij het weet. Ik was gewoon te nonchalant vandaag. Laat nou niet je dag daardoor vergallen, mam. Doe ik ook niet.’

Nadine produceerde een flauwe glimlach. Ze drukte op een knop op het stuur om een playlist te activeren en de auto werd gevuld met de klanken van Debussy.

Ze veranderden van onderwerp en de zwaarte in de auto leek op te lossen. Haar moeder was nooit de persoon ernaar geweest om haar paranormale gave langer dan een paar minuten te bespreken, en dat kwam Brette nu beter uit dan toen ze jong was. Geesten kunnen zien was een gave die Nadine aan haar dochter had doorgegeven zonder er zelf over te beschikken. Het kwam alleen voor bij de vrouwen in de familie en was door de generaties heen opgedoken, zo op het oog nogal lukraak. Nadines moeder en een tante bezaten de gave ook, evenals een paar verre nichten die Brette nog nooit had ontmoet. Voor zover zij wist, was ze de laatste in de directe familie die aardgebonden zielen kon zien. Dwalers, noemde tante Ellen ze vroeger.

Nadine en Cliff, Brettes ouders, waren getrouwd toen ze beiden achter in de twintig waren, en ze waren van Minne-

apolis naar San Diego verhuisd om beter betaalde banen aan te nemen – zij in personeelsmanagement, hij in de verkoop. Ze hadden geen haast gehad om kinderen te krijgen – dat was tenminste het verhaal – en hadden vijf jaar gewacht voordat ze met anticonceptie stopten. Brette werd geboren op Nadines vierendertigste verjaardag.

Een paar jaar later waren haar ouders de eindeloze rattrace zat. Cliff had geen vrije tijd meer om op zijn gitaar te spelen of muziek te componeren, of te jammen met zijn vrienden. Nadine wilde meer tijd om in de keuken te experimenteren, een kruidentuin aan te leggen, en cursussen binnenhuisarchitectuur te volgen.

Toen Brette vier was, kreeg Cliff een substantieel geldbedrag uit de erfenis van de grootvader aan moeders kant. Het bedrag was zo hoog dat zowel Nadine als Cliff uit het zakenleven konden stappen, een vervallen victoriaanse villa konden kopen in een schattig voorstadje aan de kust met de naam Solana Beach, het huis konden opknappen en een bed and breakfast konden openen. Nadine kon zich eindelijk uitleven in haar culinaire en interieuravonturen, en Cliff kon in de uren die hij overhad muziek componeren die hij voor goed geld verkocht aan artiesten.

Brettes slaapkamer, vlak achter de keuken, was ooit het dienstmeidenkamertje geweest. Haar ouders sliepen in wat vroeger de privébibliotheek was. Als ze wat privacy wilden, vormde de veranda achter de keuken, met uitzicht op de oceaan, een rustig plekje om te ontspannen. In de eetkamer kregen de gasten mimosa's en omeletten geserveerd, en de grote woonkamer was een gemeenschappelijke ruimte waar iedereen die toevallig die avond in huis was, kon genieten van een drankje en een goed gesprek voor het avondeten. Cliff, een zelfbenoemd wijnkenner, maakte graag indruk op zijn gasten met robuuste zinfandels en cabernets, gemaakt van oude wijnstokken aan de kust van Paso Robles. Cliff had Nadine de vrije hand gegeven wat de naam van de bed and breakfast betrof, en zij koos voor Willow House – een hommage aan de oude wilg die fier op het piepkleine gazon voor het huis stond.

De oude villa piepte, kraakte en kreunde met de seizoenen mee, en de muren waren zwaar van de herinneringen uit veertigduizend dagen. Toch zag Brette haar eerste geest pas toen ze zes was. En ze was niet alleen geweest.

Ellen, de zilverharige tante van haar moeder die naar kruidnagel en Maja-zeep rook, had haar huis in het Midwesten verkocht en bracht hun een bezoekje voordat ze zich in een elegant pensionado-dorp in Phoenix zou gaan vestigen. Ze had vier hutkoffers bij zich vol fotoalbums en -lijstjes, serviesgoed, kant en linnengoed die van haar grootmoeder waren geweest en die door Nadine opgeëist waren voor Willow House, nadat Ellen had gebeld om te zeggen dat het allemaal geveild zou worden als niemand anders in de familie het wilde hebben.

Brette had deze tante nog nooit ontmoet, aangezien de rest van de familie grotendeels ten oosten van de Mississippi woonde en zelden naar de westkust kwam.

Een paar dagen voordat tante Ellen arriveerde, hadden haar ouders in de auto druk zitten fluisteren – Brette kon zich er nog flarden van herinneren. Het had haar nieuwsgierig gemaakt naar tante Ellen. Het was al laat op de avond geweest en ze waren op de terugweg naar Solana Beach na een bruiloft in Los Angeles. Brettes ouders dachten dat ze sliep, maar in werkelijkheid deed ze alsof zodra ze de afrit van de snelweg naderden. Als ze nog sliep als ze bij Willow House aankwamen, zou haar vader haar naar binnen dragen. Ze vond het fijn om gedragen te worden.

Brette had niet echt op hun gesprek gelet totdat opeens haar naam viel.

‘Denk je dat ik tante Ellen moet waarschuwen om in Brettes buurt op haar woorden te passen?’ vroeg haar moeder. Brettes gedagdroom was gelijk over. Met één oog open lag ze in het donker op de achterbank te luisteren.

‘Denk je echt dat ze iets zal zeggen?’ had haar vader zachtjes gevraagd.

‘Nee, niet opzettelijk,’ had Nadine geantwoord. ‘Maar je weet hoe oudere mensen die zelden tijd doorbrengen met kinderen

kunnen zijn – ze praten te hard en staan er niet bij stil wie zou kunnen meeluisteren.’

‘Denk je serieus dat het onderwerp ter sprake zal komen? Ik bedoel, als jij haar niet naar de laatste stand van zaken vraagt, hoe waarschijnlijk is het dat Ellen er zelf over begint?’

‘Maar willen we die gok echt wagen? Wat als ik haar vraag wat ze de laatste tijd heeft gedaan, en zij antwoordt – in Brettes aanwezigheid – dat ze nog steeds gezellig met de overledenen praat?’

Als zesjarige kon Brette niets met het woord overledenen, en dus stopte ze met luisteren.

‘Dan vraag je haar gewoon niet wat ze de laatste tijd heeft gedaan,’ zei haar vader, bijna plagerig.

‘Cliff, ik meen het!’

‘Ik ook. Vraag het niet. Informeer niet naar wat ze de laatste tijd heeft gedaan. Ga ervan uit dat ze tv heeft gekeken en bridge heeft gespeeld en naar de kapper is geweest. Praat over het hier-en-nu. Ga met haar naar de dierentuin. Ga met haar naar Balboa Park. Ga naar Coronado. Houd haar tevreden met gezellige bezigheden die niets met dat soort rare dingen te maken hebben. Als je erover begint, is het hek van de dam.’

Dat was het einde van het gesprek. Nu was Brette pas echt nieuwsgierig geworden.

Twee dagen later was de mysterieuze tante Ellen gearriveerd. Brette kon – hoewel ze de vrouw bestudeerde zoals alleen een zesjarige dat kan – niets bijzonders aan haar ontdekken, ondanks dat ze haar overal op de voet volgde. Tante Ellen bleek een warme, hartelijke oude dame met een roze bril die aan een touwtje om haar nek bungelde, die van thee hield en niet van koffie. Ze leek niet met overledenen te praten, wat dat dan ook mocht wezen.

Op een ochtend klauterde Brette achter tante Ellen aan, met de doos met oude fotolijstjes en lege albums – omdat die heus niet te zwaar was voor haar – de vlizotrap op naar zolder. Ze zou de volgende dag weer vertrekken en wilde de doos voor haar nicht

opbergen op een plek waar hij niemand in de weg zou staan. De zolder had maar één klein raampje, helemaal achterin, en daar viel het enige natuurlijke daglicht in de A-vormige ruimte. Toen Brette tante Ellen naar binnen volgde, zag ze een jongen gehurkt op de vensterbank zitten. Zijn haar stak alle kanten op, zijn kleren waren verkreukeld en hij droeg geen schoenen. Het zonlicht wierp vlekken op hem, waardoor hij bijna een schaduw leek.

Brettes reactie was een mengeling van nieuwsgierigheid en verrassing geweest. ‘Hé!’ had ze tegen de jongen gezegd. ‘Hoe ben jij hier binnengekomen?’

De jongen had zijn hoofd gekanteld. Hij leek aangenaam verrast door haar vraag.

Ellen had zich omgedraaid, eerst om naar Brette te kijken en vervolgens naar het raam. Zij had ook verrast gekeken. Hoewel, eerder gealarmeerd dan verrast.

‘Met wie praat jij?’ had ze gevraagd.

Brette had naar het raam gewezen. ‘Met hem.’

Ellen had weer naar het raam gekeken en toen weer naar Brette. ‘Hem?’

‘Die jongen.’

Ellen had haar hoofd gekanteld, uit verwondering of bezorgdheid – of allebei. ‘Zie jij een jongetje op de vensterbank zitten?’ Ze had vreemd gelachen.

Zelfs als zesjarige wist Brette dat die glimlach nep was. Tante Ellen was niet blij met haar. Ze antwoordde niet.

Ellen was voor haar op de grond gehurkt en had haar arm zachtjes om Brettes schouder gelegd. ‘Kijk eens naar mij, liefje. Alleen naar mij. Niemand is boos op je. Zag jij een jongetje in het raam zitten?’

Terwijl Brette knikte, zag ze van uit haar ooghoek iets bewegen. De jongen kwam naar hen toe, maar zijn voeten maakten geen geluid.

‘Alleen naar mij kijken,’ herhaalde Ellen, en haar glimlach was oprecht maar haar toon was streng. ‘Alleen mij aankijken. We zijn hier nu klaar en gaan naar beneden. Laten we een spelletje doen,

goed? Je sluit je ogen en houdt mijn hand vast, en dan zeg je me wanneer je denkt dat we de ladder hebben bereikt.'

Maar Brette wilde helemaal niet van de zolder weg, of een spelletje doen. Ze wilde weten hoe dat joch binnen was gekomen.

'Waarom is hij hier?' had ze gevraagd.

Ellen had op haar onderlip gebeten. 'Hij is gewoon in het verkeerde huis beland, Brette. Meer niet. Ik weet zeker dat hij daar zelf zo wel achter komt.'

Verkeerde huis – daarover had Brette even nagedacht, en toen was ze wel bang geworden. Ze kende het woord indringer niet, maar voelde diep vanbinnen wel de betekenis. 'Is hij slecht?'

Ellen had zich naar haar toe gebogen om haar diep in de ogen te kijken. 'Nee, dat is geen slecht jongetje. Dat is hij niet. Je hoeft niet bang voor hem te zijn. Snap je dat? Hij wil niemand iets doen.'

De jongen stond opeens vlak bij hen en Brette kon haar ogen niet van hem afhouden. Hij leek in een soort nevelwolkje te staan, een beetje zoals de mistflarden die elke ochtend boven zee hinggen. Ze vermoedde dat haar hand, als ze die naar hem uitstak en hem aanraakte, nat zou worden en hij er niet zou blijken te zijn.

En opeens was hij er ook niet meer.

Brette draaide haar hoofd razendsnel om. Ellens sterke arm lag nog steeds op haar schouders.

'Waar is hij naartoe?' riep ze uit.

Ellen rechtte haar rug en slaakte een diepe zucht. 'We moeten mama en papa maar even gaan zoeken, Brette.'

'Waar is hij?'

'Kom.'

'Ga je ze vertellen over dat jongetje?' had Brette gevraagd terwijl ze nog verwoed om zich heen keek, speurend naar dat kindje van mist.

Ellen had haar hand gepakt om haar de trap af te helpen. 'Ja,' zei ze, 'ja, dat ga ik doen.' Haar stem klonk verdrietig.

*De zee strekt zich voor me uit als een
glinsterende brug die me naar de overkant wenkt...*

1946. De Tweede Wereldoorlog is voorbij, maar voor oorlogsbruiden Annaliese Lange en Simone Devereux begint de verwerking van hun trauma's nu pas. Aan boord van de Queen Mary gaan ze op weg naar een nieuw leven in Amerika. De Duitse ballerina Annaliese is op de vlucht voor haar agressieve man. De Franse Simone is het enige nog levende lid van een dappere verzetsfamilie. Maar slechts één van hen zal Amerika bereiken.

Heden. Brette Caslake brengt een bezoek aan de Queen Mary en komt een oud mysterie op het spoor. Wat is er gebeurd met de oorlogsbruid die nooit in Amerika is aangekomen? Is zij echt overboord gesprongen? Brette raakt gefascineerd en gaat op onderzoek uit. Maar om de waarheid aan het licht te brengen, zal ze niet alleen de confrontatie moeten aangaan met het verleden, maar ook met zichzelf.

De historische romans van Susan Meissner zijn in meer dan vijftien talen vertaald. Wereldwijd zijn van haar boeken al meer dan een half miljoen exemplaren verkocht. Naast schrijver is Susan Meissner ook een veelgevraagd spreker en geeft ze als vrijwilliger schrijfworkshops aan probleemjongeren.

www.uitgeverijmozaiek.nl

NUR 302